

Az erdei Kincstár

A Kerekerdő állatai megépítették a maguk erdei kisvasútját. Igen ám, de miből? - kérdezhetitek joggal. Medvenc és Borzas megrendelték a talpfákat és a síneket, elhoztak egy csomó ócskavasat a MÉH-ből, hogy összeeszkábálják a vasúti kocsikat, de mivel fizettek ezekért?

Még azokban az időkben, amikor minden évben feltűnt Hétfő, a hétfejű sárkány a keleti égbolton, hogy követelje jussát, az állatok elhatározták, hogy létrehoznak egy kincstárat, amiben közös vagyonukat tartják.

De vajon honnan volt az állatoknak közös vagyona? Amikor kilenc nyárral ezelőtt Medvencet megválasztották polgármesternek, bevezette az erdei adót. Minden állatnak a saját képességei szerint kellett hozzájárulnia a közös vagyonhoz. A madarak például magvakkal, a mókusok mogyoróval, a medvék málnával fizettek, évente egyszer. Az összegyűlt javakat bevitték a városi piacra és eladták az embereknek krajcárért. Az így szerzett pénz lett a kincstár alapja. Persze, voltak állatok, akik másképpen fizettek. Szarka ékszereket

szolgáltatott be, Borzas borzpénzzel fizetett, hiszen jól menő bronzöntődét vezetett.

A következő évben megpróbálták pénzzel megváltani magukat, de Hétfő hajthatatlan maradt. Talán nem is tudta, mi a krajcár.

Az állatok ezért elhatározták, hogy a közös vagyont kincstárban őrzik.

- Hol legyen a kincstárunk? - borzolta homlokán a tollat Bagoly, a leendő kincstárnok.

- Legyen Borzasnál - vetette fel Nyúl. - Benne mindnyájan megbízunk.

- Nem, nem! - tiltakozott Borzas. - Attól tartok, ha bronzöntés közben egyszer elfogyna a rezem, még képes lennék beolvasztani a krajcárokat, csak hogy befejezhessem az öntést.

- Én vállalom az őrzést! - ajánlkozott Szarka.

- Az olyan lenne, mintha kecskére bíznánk a káposztát! - tiltakozott Vaddisznó. - Én szívesen elásom valahol, és a helyet csak Medvencnek mutatom meg.

- És ha pénzre lenne szükségünk, kiásnád? - horkant Medvenc. - Aztán órákon át mosogatnánk, törölgetnénk a krajcárokat? Nem! Olyan helyen kell tartanunk, ahol biztonságban van, de könnyen hozzá is férünk.

- Legyen a te barlangod mélyén, Medvenc! - javasolta Borzas. - Mégiscsak te vagy a polgármesterünk, és te vagy közöttünk a legerősebb. Kinél lehetne jobb helyen?

Az állatok egyhangúan megszavazták, manccsal, patával, szárnyal, uszonnyal, csáppal, vagy amilyük volt, és Medvenc vállalta a feladatot.

Telt-múlt az idő, a kincstár szépen gyarapodott. A hangyák nagy halom mákot, a vaddisznók méregdrága szarvasgombát, a méhek lépesmézét, a nádi rigók sásból font táskákat hoztak minden évben, hogy a többi állatot már ne is említsem. Medvenc egyre jobban összehúzta magát, hogy elférjen a barlangjában.

Talán néhány állat megsajnálta Medvencet, hogy olyan szűk helyen kell élnie, mindenesetre a közös krajcárok egy részének lába kélt. Hol madárlába, hol karmos, szőrös lába, hol páros ujjú patás lába.

A madárláb Szarkához tartozott. De neki meg kell bocsátanunk, hiszen ő beteg: kleptomániás. Ha valami csillogót lát, ellenállhatatlan kényszert érez, hogy elcsenje. Márpedig a krajcár még a barlang félhomályában is csillog.

A karmos, szőrös láb Vakondban végződött. Vakond véletlenül bukkant a kincsre. Egyik nap friss levegőért fúrta fel magát, és épp a barlangban, a krajcárhegy alatt bukkant fel. A krajcárok belepotyogtak a járatába. Az állatok arra lettek figyelmesek, hogy Vakond sötét, aranykeretes szemüveggel az orrán, arany nyelvű fehér botot forgatva masírozik az erdei tisztáson.

De ki lehetett a patás állat? Nem más, mint Kecske. Ő sértettségből lopott.

- Még hogy kecskére káposztát! Majd én megmutatom nekik! Kecskére krajcárt! Úgy bizony!

Bagoly hamarosan felfedezte a hiányt.

Az állatok összegyűltek a barlang előtt.

A nyomozást Puskaravaszra, a rókára bízta.

- Rögtön kiszagolhatnám a tetteseket, de az túl egyszerű volna. Gondolkodjunk logikusan! Ki az, aki váratlanul meggazdagodott?

- Vakond egyik napról a másikra aranyba öltözött! - csapta fel fülét Nyúl.

- Aha, nézzünk csak körül a barlangban! - A róka szétúrta a krajcárhalmot, és megtalálta Vakond járatát.

Vakond elősomfordált a hátsó sorból, szó nélkül letette a krajcárokra a szemüvegét és a botját, aztán elsüllyedt szegyenében. Pontosabban fejest ugrott a járatába.

Ekkor Szarka röppent be a barlangba, és a levegőből potyogtatta vissza az elcsent érméket.

- Sokat akart a szarka, de nem bírta a farka! - tréfálkozott Medvenc.

Bagoly átszámolta a pénzt, de még mindig hiányzott egy tucat krajcár.

- Sajnos, a nyomokat összetaposuk - szomorkodott Puskaravasz. - De ha a szimatomban nem csal, káposztaszagot érzek. Nem lehet más a tettes, csak Kecske! Gyere, Kecske!

- Még ha gyerekecske lenne! - fortyant fel Bagoly. - De ő egy konok, megátalkodott, felnőtt állat.

- Bagoly, nem azt mondtam, hogy gyerekecske, hanem hívtam, hogy: gyere, kecske!

- Akkor miért nem úgy mondtad, hogy jöjj ide, kecske?

De a kecske nem jött elő, sem akkor, sem soha többé. Beköltözött a városba, és Mekk Mester néven ezermester vállalkozást indított az elcsent pénzből.

Medvenc hozta meg az ítéletet:

- Szarka nem tehet róla, hogy kleptomániás. Visszaszolgáltatta a pénzt, ráadásul sokkal nagyobb értékű ékszereket hozott, mint amennyi krajcárt el akart csenni. Felmentem. Vakond véletlenül bukkant a kincsekre, visszaszolgáltatta az értékét, és őszintén megbánta tettét. Felmentem. Kecske viszont nem adta vissza, amit elvett tőlünk, és megbánást nem tanúsított. Soha, egyetlen erdei állat sem dolgoztathat vele, ez a büntetése!

Hamarosan kiderült, mennyire bölcs ítéletet hozott Medvenc. Bele sem merek gondolni, mi lett volna, ha a Kerekérdő állatai a kecskével készítették el a vízagyút, a kisvasutat vagy a zenekar hangszereit! Ugye, hallottatok már Mekk Mesterről?